אָרבא אמר כגון שהיה לו חולה בתוך ביתו ושחט אמו ביום הכפורים וכי האי גוונא מי אסיר [1]לא תשחטו אמר רחמנא והא לאו שחיטה היא הא אמרי במערבא בדחייתו לצוק זו היא שחיטתו: אם של שם מת זה שעלה עליו וכו': אמר רב א) גשני שבזוג ראשון יקרב שני שבזוג שני ירעה רבי יוחנן אמר ב) שני שבזוג ראשון ירעה שני שבזוג שני יקרב במאי קא מיפלגי ג) רב סבר דבעלי חיים אינן נידחין ורבי יוחנן סבר בעלי חיים נידחין מאי טעמא דרב דיליף ממחוסר זמן מחוסר זמן לאו אע"ג דהשתא לא חזי כי הדר מיחזי שפיר דמי הכא נמי לא שנא ה) מי דמי התם לא איתחזי כלל הכא נראה ונדחה אלא היינו טעמא דרב דיליף מבעל מום עובר בעל מום עובר לאו אע"ג דלא חזי השתא כי הדר מיחזי שפיר דמי הכא נמי לא שנא והתם מנא לן דכתיב [2]כי משחתם בהם מום בם מום בם הוא דלא ירצו הא עבר מומן ירצו ור' יוחנן מיעט רחמנא בהם הם הוא דכי עבר מומן ירצו הא כל דחויין הואיל ונדחו נדחו ורב ההוא בהם בעינייהו הוא דלא מירצו ז) הא ע"י תערובות מירצו כדתנן ו) איברים תמימים באיברים בעלי מומין ר"א אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקריבו כל הראשין כולן כרעיו של אחד מהן יקריבו כל הכרעיים כולן וחכ"א ה) אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה ואידך נפקא ליה מבם בהם ואידך בם בהם לא דריש ולרב נהי נמי דבעלי חיים אינן נדחין אי בעי האי נקריב אי בעי האי נקריב אמר רבא רב סבר לה כרבי יוסי דאמר י) מצוה בראשון הי רבי יוסי אי נימא רבי יוסי דקופות דתנן ז) שלש קופות של שלש שלש סאין שבהן תורמין את הלשכה וכתוב עליהן אלף בית גימל ותניא אמר רבי יוסי למה כתוב עליהן אלף בית גימל לידע איזה מהן נתרמה ראשון להביא הימנה ראשון שמצוה בראשון דילמא שאני התם דבעידנא דאתחזי קמייתא לא אתחזי בתרייתא אלא רבי יוסי דפסח ח) (דתנן) ט) המפריש פסחו ואבד והפריש אחר תחתיו ואחר כך נמצא הראשון והרי שניהן עומדין איזה מהן שירצה יקרב דברי חכמים רבי יוסי אומר מצוה בראשון ואם

רבא אמר. מחוסר זמן דאיצטריך קרא לשעיר המשתלח כגון שהיה לו למי שמוכרן לציבור חולה בתוך ביתו שמותר לחלל עליו יום הכפורים ושחט את אמו של שעיר שנעשה מחוסר זמן משום אותו ואת בנו לאחר שהגריל עליו: **מי אסיר.** להוליכו לצוק משום אותו ואת בנו: **אין נדחין.** אם אירעה להם שעת פסול עדיין יכולין להתקן כשיזדווג לו אחר ולא אמרי' הואיל ונדחה ידחה אלא בשחוטין כגון מת המשתלח ישפך הדם: **הא על ידי תערובת ירצו.** כרבי אליעזר: **איברים.** של עולה תמימה שנתערבו בהן איברי בעלת מום אחת: **אם קרב הראש של אחד מהן.** קודם שהרגישו בדבר: **יקריבו כל הראשין כולן.** ותולין האיסור באותו שקרב כבר ותלינן לקולא דהואיל ונתערבו אין כאן ספק איסור דאורייתא למיזל לחומרא דלא הזהירה תורה עליהן אלא כשהן בעצמן שנאמר בהם כי משחתם בהם מום בם כי איתנהו בעינייהו: **מבם בהם.** מדמלי למיכתב בם וכתב בהם: **בעידנא דאיתחזאי קמייתא לא איתחזאי בתרייתא.** אבל האי לא איתחזי קמא עד דאיתחזי בתרא שאף על פי שהגריל עליו אינו ראוי לישחט עד לאחר מתן דם הפר ובתוך כך מת חבירו והביאו שנים והגרילו עליהן וכשהגיע זמן שחיטת השעיר כבר זה האחרון עומד: **אלא רבי יוסי דפסח.** דהא הכא לא איתחזאי קמא עד דאתחזאי בתרא שהרי אין זמן שחיטת פסח אלא לאחר חצות וקודם לכן אבד ראשון והופרש שני ונמצא ראשון והרי שניהן עומדים כשהגיע זמן שחיטה ואפילו הכי קאמר רבי יוסי מצוה בראשון: יתקיים

ולא נהירא ליה דהא בעיא היא בפ' כל הקרבנות (מנחות דף פז.) אי לקי משום בעל מום על יין הפסול לנסכים ועלתה בתיקו מיהו יש לומר מנסך מים יוכיח דחייב בחוץ אף על גב דלא אשכחן שילקה עליהם משום בעל מום ולי הוקשה היכי קאמר דאתיא מבינייהו משחיטת חוץ ומהעלאה וממנסך ניפרוך שחייבין בע"ז ויש לומר דלאו דוקא נקט לגלויי אקבלה דלא תיתי דלקבלה לא איצטריך אלא לגלויי אקמיצה דלא תיתי דבקמיצה ליכא למיפרך כדפרכינן דהא חייבין עליה בע"ז כמו שחייבין על השחיטה דקמיצה דמנחה במקום שחיטה דזבח לכל מילי וא"ת בקמיצה נמי איכא למיפרך מה להנך שכן חייבין על החמץ תאמר בקמיצה כדמשמע בפ' תמיד נשחט (פסחים דף סג.) יש לומר מנסך יוכיח דפטור על החמץ וחייב בחוץ וא"ת כיון דסוף סוף לא אתיא מבינייהו אלא אם כן נימא מנסך יוכיח מאי אצטריך למימר תיתי מבינייהו הא ממנסך לחודיה אתו דליכא למיפרך מידי י"ל איכא למיפרך מה למנסך שכן קבע לו ראשו של מזבח תאמר בקמיצה ותאמר בזריקה שעומד על הרצפה וזורק דמים למטה מחוט הסיקרא: **דחייתו לצוק זו היא שחיטתו.** הקשה הרב רבי משה מפונטייז' זצ"ל דבפרק אותו ואת בנו (חולין דף פא:) ה) תנן השוחט עגלה ערופה ושור הנסקל וכו' חייב ור"ש פוטר פירוש דה"ל שחיטה שאינה ראוייה ופריך בגמרא [שם דף פב.] והתנן נמצא ההורג עד שלא נערפה העגלה תצא ותרעה בעדר אלמא לא מיתסרא מחיים ואמאי פוטר ר' שמעון ומשום הכי קאמר עלה עגלה ערופה אינה משנה ואמאי לא קאמר דשוחט דמתניתין היינו עורף ורבי שמעון פוטר משום דלא חזיא לאכילה וחייב לרבנן דעריפתה זו היא שחיטתה כדאמרי' הכא דחייתו לצוק זו היא שחיטתו ובפרק חטאת העוף בזבחים (דף ע:) אמרינן דעריפה מטהרת מידי נבילה ותירץ ר"ת דלא הוה ליה למיתני השוחט אלא העורף ודוחק הוא דדילמא תנא שוחט משום פרת חטאת ושור הנסקל דמיתנו בהדה כדאשכחן ריש פרק השוחט (חולין דף כט.) דקאמר סיפא בקדשים וקאמר שחיטתן כשרה מליקתן כשירה מיבעי ליה איידי דסליק מבהמה תנא שחיטתן כשירה וכן הא דקתני התם י) השוחט כ) חיה ועוף ולא יצא מהם דם וכו' וקאמרינן בגמרא אי סלקא דעתך בקדשים חיה בקדשים מי איכא אבל לא פריך אי בקדשים שחיטה בעוף מי איכא אלא משום בהמה וחיה נקט השוחט: **התם לא איתחזאי כלל הכא נראה ונדחה הוא.** ואפילו לרבי יוחנן דסבירא ליה בפרק קמא דקידושין (דף ז:) ובפ"ק דזבחים (דף יב.) דיחוי מעיקרו הוי דיחוי ואפילו בבעלי חיים גבי בהמה של שני שותפין הקדיש חציה וחזר ולקחה והקדיש חציה קדושה ואינה קריבה ולא דמי למחוסר זמן דהתם מעשה שהקדישה היתה דחויה ואף על גב דגבי מחוסר זמן נמי אמרינן לילה לקדושה יום להרצאה אלמא אף ע"ג דבעידנא דאקדשיה לא חזיא להקרבה אפ"ה כי חזי למחר מקריב ליה ולא אמר דיחוי מעיקרו הוא וכן כל קרבן שהקדישו ביום ועבר עליה לילה אחת שלא הקריבו תו לא לקרביה דהוה ליה נראה ונדחה ואין לתרץ לילה לאו מחוסר זמן ולא חשיב נדחה דהא הכא חשיב נדחה אע"ג דהדר חזי ביומיה וי"ל כיון שאינו מחוסר מעשה בגופו לא חשיב נדחה ועוד דלילה לא חזיא להקרבת שום קרבנות אבל הכא שצריך להביא שנים אחרים ולהגריל עליהם דהוי כמחוסר מעשה ועוד דהוא זמן הקרבה ואפ"ה לא מצי לאקרוביה הלכך חשיב דיחוי: **הא על ידי תערובת מרצו כדתנן כו'.** וסבירא ליה כרבי אליעזר א"נ אפילו כרבנן אע"ג דפליגי עליה רבנן התם בברייתא רבנן דמתני' שרו מדאורייתא כדמשמע לישנא דמתניתין דלא אסרו אלא אבר הנשאר אבל אותם שקרבו ועלו למערכה לא ירדו ומדרבנן הוא דאסרי לכתחילה כדמשמע לישנא דמתניתין אפי' קרבו כולם חוץ מאחד מהם יצא לבית השריפה: **ואידך נפקא ליה מבם בהם.** והשתא איכא שלשה דרשות הא עבר מומם ירצו ואידך הא כל דחויין הואיל ונדחו ידחו ואידך הא על ידי תערובת מירצו והא דלא מייתי התם בפ' התערובת (זבחים דף עז:) דרשא דרבי ל) (יוחנן) משום דלא בעי לאתויי אלא הנך שתי דרשות דאפי' רב מודה בהו והא דמשמע התם דדרשא מ) דר' יוחנן מה"א דבהם אין לחוש בזה דלא נחת גמרא לדקדק בזה: ואם

עין משפט נר מצוה

טו א ב מיי' פ"ה מהל' עבודת יוה"כ הל' יז:
טז ג מיי' שם הל' טו:
יז ד מיי' פט"ו מהל' מעשה קרבנות הל' ד ופ"ו מהל' פסולי המוקדשין הלכה א:
יח ה מיי' פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הל' כא:

תורה אור השלם

1. וְשׁוֹר אוֹ שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד: ויקרא כב כח
2. וּמִיַּד בֶּן נֵכָר לֹא תַקְרִיבוּ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל אֵלֶּה כִּי מָשְׁחָתָם בָּהֶם מוּם בָּם לֹא יֵרָצוּ לָכֶם: ויקרא כב כה

רבינו חננאל

רבינא אמ' פחות מבן שמונת ימים לא איצטריך קרא, דהא פשיטא היא דלא קדוש, כי איצטריך קרא כגון שהיה לו חולה מסוכן ושחט לו שעירה ביום הכפורים, ויש לו בן ראוי לקרבן לאותה השעירה, והיה מזומן עם שעיר אחר והגריל עליהן מקודם שתישחט אמו ועלה עליו הגורל לעזאזל, והוא אסור לשחטו ביום אחד עם אמו כמחוסר זמן, סד"א כבר נקדש וישתלח, קמ"ל דלא. ואקשינן עליה וכי האי גוונא אסיר, אותו ואת בנו לא תשחטו אמר רחמנא ושעיר המשתלח אינו נשחט. ודחי הכי דחייתו לצוק היא שחיטתו. **ויאמר אם של שם** מת כו'. פי' כגון שהגריל על שני השעירים ומת אחד והביא (שם) [שני] אחרים והגריל עליהן. יאמר אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו. ואם של עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו והוא העומד במקום המת. נשארו שנים האחד הראשון שמת חבירו, והאחד שעמד חבירו במקום המת. וחלקו בהן רב [ור' יוחנן, רב] אמר שיני שבזוג ראשון שמת חבירו הוא יקרב, דבעלי חיים אין נידחין, ויליף לה מבעל מום עובר, התם (לאו) אע"ג דהאינא לא חזי להקרבה דהא אית ביה מום, כי עבר ליה מומא והדר חזי, שפיר דמי, הכא נמי לא שנא. וסבר לה רב נמי כר' **יוסי דאמר מצוה בראשון** לפיכך אמר שני שבזוג ראשון יקרב. **ור' יוחנן** אמר שיני שבזוג שיני יקרב, אבל שיני שבזוג ראשון ירעה, כי כבר נדחה. והא דיליף רב מבעל מום עובר שאני התם דכתיב כי משחתם בהם מום בם. ודייקינן משחתם בהם לא ירצו, כלומר, כל זמן שבהן מום פסול הא עבר המום שבהן כשר. וילפינן מינה דכל הדחויין אע"ג דהדר חזו פסולין מדכתיב הכא בהם, באלו זה הדין ולא בכיוצא בהם כי האי גוונא פסול והדר חזו. **ורב** אמר לך האי בהם לא אתא אלא ללמד כל זמן שהמום בהם לא ירצו אי אית להו אינהו בעינייהו, אבל אם נתערבו מירצו, כדתנן בזבחים פרק ח' נתערבו אברים באיברים בעלי מומין, ר' אליעזר אומר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשים, כרעיו של אחד מהן יקרבו כל הכרעיים. וחכמים אומרים אפי' קרבו כולן חוץ מאחד מהן יצא לבית השריפה. ומפרש בגמ' דהא מתניתין דר' אליעזר אית ליה האי סברא דרב דאמר על ידי תערובת מרצו.

מסורת הש"ס

א) [תמורה כג.], ב) [תמורה כב.], ג) [זבחים עג. עג:] פסחים עג: לח. קידושין ז: זבחים יב. כריתות כח. תמורה כו:, ד) [ע' תוס' זבחים עד. ד"ה רב דאמר וכו'], ה) זבחים עז:, ו) [תמורה כד.], ז) מגילה כא: לעיל סב. שקלים פ"ג מ"ב, ח) [נ"ל דתניא], ט) לעיל סב., י) דף נג., כ) [נ"ל בהמה חיה וכו'], ל) [נ"ל אליעזר], מ) גי' רש"א דר"א,

גליון הש"ס

גמ' מי דמי התם לא איתחזי. בתוס' תמורה דף כו ע"ב ד"ה שמע הגירסא כאן ואידך התם: תוס' ד"ה דחייתו וכו' תנן השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה כצ"ל:

מוסף רש"י

רב סבר בעלי חיים אינן נידחין. ואין דיחוי אלא בדם או בנבלים כגון שעיר של שם שנשחט וקודם זריקת דמו מת המשתלח ישפך הדם, אבל כל זמן שהקרבן חי אינו נפסל משום דיחוי (פסחים עג:) ולא נדחה הראשון במיתת חבירו והוא יקרב ושני שבזוג שני ירעה (תמורה כג.). **ור' יוחנן סבר בעלי חיים נידחין.** אם נדחו ידחו לעולם (קדושין ז:) ונדחה שני שבזוג ראשון כשמת חבירו לעולם וכשהוא מתכפר מתכפר בשני שבזוג שני (תמורה כב.). **תורמין.** כהנים, **את הלשכה.** נוטין משקלי שנה זו לתוכה לקנות מהן קרבנות צבור לכל השנה (מגילה כא:) שהכניסו לתוכה שקלים שהביאו באדר וממלאין הגזברין מהן שלש קופות לתרומה לקנות מהן קרבנות צבור תמידין ומוספין (לעיל סב.). **דבעידנא דאתחזי קמייתא.** קופה קמייתא להקריב ממנה, **לא אתחזי בתרייתא.** שהראשונה נראית להקרבה משנתרמה, אבל שעיר של זוג ראשון לא נראה לשלוח עד שגמרו כל מתנות הדמים וכשגמרו נראה אחרון כראשון (לעיל סב.). **ואחר כך נמצא הראשון.** או קודם חצות דארבעה עשר או אחר חצות וקא אמר ר' יוסי מצוה בראשון ואע"פ שהופרש השני קודם חצות וכי מטי חצות תרוייהו איחזו כי הדדי דהא כל כמה דלא מטי זמן שחיטת הפסח לא איחזי קמא (שם).

תוס' ישנים

דחייתו לצוק זו היא שחיטתו. ולא דמי לנוחר ומעקר שאין מלאכתו בכך. והקשה ה"ר משה מפונטייזא זצ"ל על הא דפטריה (רבנן) [פטר ר"ש] במשנה [חולין פא, ב] השוחט עגלה ערופה ופריך בגמ' עגלה [ערופה] שחיטה ראויה היא דתנן נמצא ההורג עד שלא תערף העגלה תצא ותרעה בעדר אלמא לא אינה נאסרת עד שעת העריפה, א"כ כי שחיט לה שחיטה ראויה היא, ואמאי פטרי אינה משנה דודאי לא (פטרי רבנן) [פטר ר"ש], ואמאי לא מוקי לה נמי בעריפה גופה ועריפתה זו היא שחיטתה כדאמרינן הכא דחייתו לצוק זו היא שחיטתו והכי (פטרי רבנן) [פטר ר"ש דלא חזיא לאכילה ורבנן מחייבי] שהעריפה (ש)היא כשחיטה (אינה) ראויה לאוסרה. והשיב לו רבינו יעקב דהא (ד)קתני במשנה השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה משמע שהעגלה נמי [ב]שחיטה. ואין נראה לי דדילמא אגב פרת חטאת ושור הנסקל תנא שחיטה דהא הכי נמי אמרינן בפרק ב' דחולין [כט, א] (גמר') [גבי] רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה דסיפא דקתני ...

ואם היה השני מובחר ממנו יביאנו אמר רבא דיקא מתניתין כוותיה דרב וברייתא כוותיה דר' יוחנן מתניתין כוותיה דרב דקתני אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו ואידך כדקאי קאי ברייתא כוותיה דר' יוחנן דקתני שני איני יודע אם שני שבזוג ראשון אם שני שבזוג שני כשהוא אומר [1]יעמד חי ולא שחבירו מת מאי משמע יעמד חי ולא שכבר עמד תנן ועוד אמר רבי יהודה נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם בשלמא לרבי יוחנן דאמר בעלי חיים נדחין משום הכי ימות המשתלח אלא לרב דאמר בעלי חיים אינן נדחין אמאי ימות המשתלח אמר לך רב אליבא דרבי יהודה לא קא אמינא כי אמינא אליבא דרבנן בשלמא לרב בהא פליגי רבי יהודה ורבנן אלא לר' יוחנן במאי פליגי אמר רבא הא אמרינן דייקא מתני' כוותיה דרב תנן שאין חטאת צבור מתה הא דיחיד כי האי גוונא מתה בשלמא לרבי יוחנן כדרבי אבא אמר רב דאמר [א]רבי אבא אמר רב
הכל

יתקיים תחתיו. אינו נותן תמורה אלא לזה שמת אבל לחי אינו נותן תמורה להפסל הוא ולבא זה תחתיו: **כדקאי קאי.** בקדושתיה ולא אמרינן ידחה: **שני איני יודע וכו'.** אמתני' קאי שני ששנינו עליו ירעה איני יודע וכו': הכי גרסינן **ולא שחבירו מת.** ולא זה שמת חבירו: **יעמד חי ולא שכבר עמד.** ונדחה על ידי מיתת חבירו ועכשיו הוא בא לחזור ולעמוד יעמד חי עמידה אחת ולא שתי עמידות: **ימות המשתלח.** אלמא בעלי חיים נדחין: **כי קאמר אליבא דרבנן.** מדקאמר ר' יהודה ועוד לאשמועינן דבעלי חיים נדחין ° מכלל דשמעינהו לרבנן דאמרי שני שבזוג ראשון קרב דבעלי חיים אין נדחין ושני שבזוג שני ירעה שאין חטאת צבור מתה ואתא לאיפלוגי עלייהו בתרתי דקא אמריתו אין חטאת צבור מתה אני אומר תמות ועוד לא בזה שאמרתם עליו ירעה אני אומר ימות אלא הוא יקרב ושני שבזוג ראשון ימות: **בשלמא לרב בהא פליגי רבי יהודה ורבנן.** בהאי ועוד דסיפא: **אלא לרבי יוחנן.** דאמר רבנן נמי בשני שבזוג ראשון אמרו ירעה במאי פליג ר' יהודה עלייהו בהך סיפא דקתני ועוד: **בשלמא לר' יוחנן.** דאמר ירעה דמתניתין אשני שבזוג ראשון קאמר משכחת לה דאילו דיחיד כי האי גוונא תמות משום חטאת שכפרו בעליה: **כדרבי אבא.** דאמר במסכת תמורה (דף כג.) גבי פלוגתא דרבי ורבנן שנחלקו במפריש חטאתו ונאבדה והפריש אחרת תחתיה ונמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות דקאמר ר' מתכפר באחת מהן והשניה תמות וחכמים אומרים אין חטאת שכפרו בעליה מתה אלא שנמצאת לאחר שכפרו הבעלים אבל נמצא קודם כפרה ולאחר הפרשה רועה ואמר ר' אבא עליה הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה דהיינו שניה שהופרש אחרון אבודה מתה שכך נאמרה הלכה למשה מסיני חטאת שאבדה ונתכפרו בעליה באחרת הראשונה מתה לא נחלקו אלא שנתכפר בראשונה והשניה עומדת ובהא פליגי רבי סבר מפריש לאורך תשלומי אבוד כאבוד דמי ורבנן סברי לאו כאבוד דמי וגבי מתניתין דהכא בשלמא לר' יוחנן דאמר שני שבזוג ראשון קתני מתניתין ירעה היינו דיהיב טעמא משום דאין חטאת צבור מתה הא דיחיד תמות דהוה ליה נתכפר בשאינה אבודה והדחויה קיימת והכל מודים שמתה:
אלא

ואם היה שני מובחר ממנו יביאנו. ובמתניתין נמי נימא הכי אי נמי שמא לא שייך הא מילתא אלא בגבולין או בנעשים בעזרה אבל בשעיר המשתלח ובשעיר הפנימי הנשרף חוץ לשלש מחנות אפילו אם היה שני מובחר ממנו מצוה בראשון:

יעמד חי ולא שחבירו מת. לעיל כי קאמר דטעמא דרבי יוחנן משום דכתיב בהם לא הוה מצי למימר דטעמא משום דכתיב יעמד חי ולא שכבר עמד ואע"ג דלא ידע לברייתא מכל מקום טעמא דידיה מהאי קרא ובשאר קרבנות מודה לדרב דילפינן ממום עובר דהא אפילו בשאר קרבנות פליג עליה דרב דסבירא ליה בעלי חיים נדחין ואפילו דיחוי מעיקרו הוי דיחוי כההיא דבהמה של שני שותפין וצריך לומר דתניא כוותיה דרבי יוחנן ולא מטעמיה דטעמא דר' יוחנן מבהם כדלעיל דסבירא ליה בעלי חיים נדחין והאי תנא סבר אין דיחוי אלא בשחוטין דיליף מבעל מום עובר כרב בשאר קרבנות לבד מהכא דגלי קרא יעמד חי: **ברייתא** כוותיה דרבי יוחנן. תימה לי הא איכא נמי מתניתין דדייקא כרבי יוחנן ועדיפא מיניה דאפילו דיחוי מעיקרו הוי דיחוי בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף צז:) תנן המפריש נקבה לפסחו תרעה עד שתסתאב ותימכר ויביא בדמיה שלמים ואמרינן עלה בגמרא [ב]שמע מינה תלת שמע מינה בעלי חיים נדחין ושמע מינה דיחוי מעיקרו הוי דיחוי וכו' ויש לומר דלא דמי דהתם הוי דחייה גמורה דלעולם נקבה לא חזיא לקרבן שהופרשה לשמו דהיינו פסח ובהא נמי מיתרצא מה שמקשים גבי בהמה של שני שותפין [ג]ומאי קא משמע לן ר' יוחנן מתניתין היא ההיא דהמפריש נקבה לפסחו ואע"ג דאיכא למימר דתמורה כיוצא בה אתא לאשמועינן דלא שמעינן ממתניתין מכל מקום הש"ס דדייק ממילתיה דרבי יוחנן שמע מינה תלת לידוק ממתניתין ומאי איצטריך למידק ממילתיה דרבי יוחנן אלא יש לומר אי ממתניתין הוה אמינא שאני התם דלא חזיא לעולם לפסח שהופרשה לשמו ולהכי הוי' דחויה לעולם אפילו למותר פסח דהוי שלמים לא תיקרב היא גופה אלא דמיה[ד]:

האמר רבא דיקא מתניתין כוותיה דרב. תימה לי מאי קאמר דיקא כוותיה דרב אדרבה תיקשי מינה לרבי יוחנן דלא מיתוקמא כלל אליביה ובמאי טעה מעיקרא דקאמר בשלמא לרבי יוחנן הא לא מיתוקם כלל ועוד דלאיכא דאמרי דבסמוך מסיק לרבי יוחנן בקשיא וללישנא קמא לא מסיק קשיא ונראה לי דמעיקרא דקאמר בשלמא לרבי יוחנן לא אסיק אדעתיה דתיקשי ליה ועוד אמר רבי יהודה דאיכא לפרושי דבתרתי פליגי מעיקרא פליג דקאמר תנא קמא ירעה אמר איהו ימות והדר קאמר ועוד אמר ר' יהודה כו' דשמעי' לת"ק דקאמר אם של עזאזל מת וכו' והשני ירעה אלמא דאיירי שמת של עזאזל קודם שנשחט של שם ואיכא למימר דאיירי כגון שמת קודם וידוי וטעמא דמת קודם וידוי הא מת לאחר וידוי אין צריך להביא שנים אחרים ולהגריל דס"ל בהא כרבי שמעון דאמר לעיל פרק טרף בקלפי (דף מ:) עד מתי זקוק להיות חי עד כפרת דברים והשתא אתא רבי יהודה נמי לפלוגי אם מת המשתלח ישפך הדם ומביא שנים אחרים ואתא לאשמועינן דבכפרת דמים תלוי הדבר ורבי יהודה לטעמיה דאמר לעיל עד מתי זקוק להיות חי עד שעת מתן דמו של חבירו ואין הדבר תלוי בוידוי כלל דאפילו אם הקדים וידוי שעיר המשתלח למתן דם שעיר הפנימי ומת המשתלח ישפך הדם והשתא ניחא הא דקתני ועוד ומכל מקום הדר קאמר דיקא מתניתין כוותיה דרב דלא ניחא ליה לפרושי ועוד כדפרישית משום דלישנא דמתניתין לא משמע ליה הכי דאתא לאשמועינן הא ומשום דאיכא למימר הכי ואיכא למימר דמעיקרא לכדקא סלקא דעתך דמקשה לא מסיק קושיא אבל לאיכא דאמרי דלא קאמר מעיקרא בשלמא לרבי יוחנן אלא פריך מיד לרבי יוחנן דלא משמע ליה כלל לפרושי הועוד כדפרישי' ולישנא קמא לדברי המקשה דקאמר בשלמא לרבי יוחנן להכי מסיק קושיא:

רבינו חננאל

אמר רבא דייקא מתניתין כרב, דקתני אם של שם מת זה שעלה לשם יתקיים תחתיו, ואם של עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו. ולא קתני וחבירו יקרב, ש"מ דאידך כדקאי קאי. ודייקא מתניתא כר' יוחנן דקתני השיני ירעה, איני יודע אי שיני שבזוג ראשון אי שיני שבזוג שני. **כשהוא אומר יעמד חי** ולא משכבר עמד, מכלל משכבר עמד נדחה. **ואקשינן** על רב תנן ר' יהודה אומר נשפך הדם כו'. כלומר נשפך דם השעיר הנעשה בפנים קודם שיזה ממנו, ימות המשתלח שכבר נדחה מאחר [ש]נשפך דם חבירו ויביא שנים אחרים ויגריל. **ודחי רב** ואמר אליבא דר' יהודה לא קאמינא, דר' יהודה ודאי אית ליה בעלי חיים נידחין. כי קאמינא לרבנן. **וסלקא** שמעתא כרבא דאמר דייקא מתניתין כוותיה דרב, והוא התנא קמא שחולק עליו ר' יהודה, תנא קמא סבר בעלי חיים אין נידחין ור' יהודה סבר נידחין. **ואקשינן** ממתני' דתנן שאין חטאת צבור מתה, הא דיחיד כי הא גוונא, כגון שהפריש ואבדה והפריש אחרת תחתיה והרי שתיהן עומדות מתה. הניחא לר' יוחנן דאמר שיני שבזוג שני קרב, נמצא השיני שבזוג (שני) [ראשון] מאחר שמת חבירו ונדחה כאילו הוא אבוד, וכיון שנתכפרו בשיני שבזוג שני, דין הוא שימות השיני שבזוג ראשון דהא נתכפרו בשאינה אבוד. מי שהיה אבוד ונמצא ימות, אלא קיימא לן שאין חטאת צבור מתה, הא דיחיד כי הא גוונא מתה, כר' אבא דאמר משמיה דרב

תוס' ישנים

אליעזר אומר אם קרב הראש(ון) כו'. יש תימה דהכא משמע דטעמא דהך משנה מגזירת הכתוב, א"כ אפילו לא קרב ראשו(ן) של אחד מהן נמי, [ועוד] אי מגזירת הכתוב נפיק אית לן למימר דווקא תערובת בעלי מומין, דבזבחים פרק התערובת [עז, א] מוכח דלא ילפינן מינה תערובת רובע ונרבע דמאיסי טפי, והואיל וכן היכי אמרינן בפרק התערובת [עד, א] דרב אמר טבעת של ע"ז שנתערבה באלף טבעות ונפלה אחת מהם לים הגדול הותרו כולן [וקאמר התם ד]סבירא ליה כר' אליעזר דאמר אם קרב ראשו(ן) של אחד מהם כו', התם גזירת הכתוב היא דלא ילפינן התם בברייתא רובע ונרבע. ונראה לי דה"פ בעינייהו דלא (נרצו) [ירצו] הא על ידי תערובת (נרצו) [ירצו] כדתנן ר' אליעזר

מסורת הש"ס

א) [תמורה כג.], ב) [דף לח.], ג) [קדושין ז.], ד) ועי' תוס' זבחים יב: ד"ה ש"מ,

תורה אור השלם

1. וְהַשָּׂעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאזֵל יָעֳמַד חַי לִפְנֵי יְיָ לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאזֵל הַמִּדְבָּרָה: ויקרא טז י

גליון הש"ס

רש"י ד"ה כי קאמר וכו' מכלל דשמעינהו לרבנן. כעין זה בב"ק דף כא ע"ב ברש"י ד"ה מחזרת איכא בנייהו:

תוס' ישנים (המשך)

ור' יוחנן [ד]הוי טעמייהו בהכי מר דריש ומר לא דריש. כן יש לתרץ הסוגיא שבכאן ושל זבחים כדפרישית. ואם היינו יכולים לומר שאיברי בעלי מומין אינן בטלין ברוב איברי תמימין מן התורה לא היו קשות שתי קושיות הראשונות שהקשינו כיון שמגזירת הכתוב (ד)שרי תערובתן אפילו לא קרב ראש אחד נמי, ועוד היכי מצי רב למימר כי נפלה אחת מן הטבעות לים הגדול דשרי מטעם דר' אליעזר הא ליכא למילף טבעת דע"ז מבעלי מומין כי היכי דלא ילפי מיניה רובע ונרבע, דהכי קא מדמי כי היכי דמוקי להו רבי אליעזר אשריותא דאורייתא מיהו שריותא דאורייתא בטבעת משום ביטול ברוב, ושריותא דאורייתא דראשים לאו משום ביטול דמדאורייתא לא בטילי ברוב, אלא משום דשריא בהו רחמנא אפילו חד בחד תרי בתרי, ואתי נמי שפיר דבעינן קרב ראשו של אחד מהם אע"ג דמגזירת הכתוב מותר בכל ענין דדוקא משום קרב ראשו של אחד מהם מוקמינן ליה אדאורייתא. אבל אי אפשר לומר שלא יהא שייך ביטול באיברי בעלי מומין, דמאיזה טעם (בטלו) לא יתבטלו אי משום דעולין אין מבטלין זה את זה הא בעלי מומין לאו עולין נינהו, ועוד שאפילו עולין נראה שמבטלין זה את זה מן התורה לרבנן בדבר שאינו מתערב ואינו בטל כדם וסלת וכיוצא בהן, שבעולין נראה שאין ר' יהודה ורבנן [שבטלין] ודוקא באותו ענין שאינן מבטלין זה את זה לר' יהודה כן הוא גם לרבנן, ועוד (כי) [אם] אין שייך ביטול ברוב איברי בעלי מומין (פי') [היכי] בעי לאוקומי הא [דאמר] התם ר' אליעזר בברייתא תערובת בעלי מומין יקרבו דוקא בדוקין שבעין שהן קריבין קא שאם עלו לא ירדו (ולא נחות) [כיון דלא נחית]